

SAHILDEKI GIZEMLI EV

ISOLDE BOERS

CARPE
DIEM

TAVAN ARASINDAKİ KUTU

Sonunda İngiltere'ye giden Cornwall trenindeydim işte.... Quentin Q'nun mektubunu almamın üstünden üç hafta geçmişti ve ben az sonra onun sahildeki evine varacaktım. Hem de tek başıma.

Sabahın erken saatinde annemle babam beni Exeter'dan trene bindirdiler. Ben Cornwall'dayken onlar da o civarda bir haftalık bir tatil yapacaklardı. Dün hep beraber uçakla İngiltere'ye gelmiştik. Yanımda oldukları için memnundum çünkü daha önce hiç uçağa binmemiştim. Şimdi ise yalnızdım ve bu yolculuk gitgide beni daha da heyecanlandırıyordu.

Saint Erth'te aktarma yapmam gerekti. Ama neyse ki her şey yolunda gitti. Yarım saat içinde tren Cornwall, Saint Ives'a varmış olacaktı. Beni istasyonda Quentin Q'nun şoförü Robert karşılayacaktı.

Her şey çok tuhaftı ama ben gene de Quentin'le tanışmak için sabırsızlanıyordum. Kendimle ve geçmişimle ilgili önemli şeyler öğrenebileceğimi umuyordum. Son birkaç haftadır bu konuyu evde epeyce konuşmuştuk. Ve konuştuklarımız merakımı iyice artırmıştı.

Annemle babamın, biyolojik annemle babamı tanımadıklarından haberim yoktu. Ara sıra gerçek annemi merak ettiğim olurdu ama bunu kendime saklardım.

Gerçek babam hakkında tek bildikleri, onun bir bilim adamı olduğuydu. 'Doğaüstü birtakım şeyleri' araştıran bir profesörmüş. İnternette araştırma yaptım ama onun hakkında hiçbir şey bulamadım. Böyle ilginç bir alanda araştırma yapan bir bilim adamı hakkında internette tek satır bilgi bulamam gerçekten tuhaftı!

Annem bana onun bir fotoğrafını gösterdi. Fotoğraf, evlat edinme belgelerini sakladıkları zarftaydı. İçindeki belgelere bakmama da izin verdiler ama ben yazılı-damgalı kâğıtlarla pek ilgilenmedim. Resmî belgeler, karmaşık cümleler... Bunlar pek bana göre şeyler değil. Fotoğraf ilgimi daha çok çekmişti. Ama ondan da fazla bir şey öğrenemedim. Çünkü puslu ve siyah beyazdı. Kısa siyah saçlı, şefkatle gülümseyen bir adam vardı fotoğrafta... İyice inceledim ama ikimiz arasında benzer bir yan göremedim.

Babam, bir gün gelip birilerinin onlarla iletişim kuracağını bildiklerini söyledi. Bana bunu daha önce söylememişlerdi. Ama neden bunu benden saklamışlardı? Bu biraz garip, değil mi? Gerçek ailem hakkında bir şey öğrenmemi istemiyor olamazlardı. Çünkü Quentin Q'nun mektubu ve daveti onları da benim gibi heyecanlandırmıştı.

Quentin Q'nun mektubunu sırt çantamdan çıkardım. Mektubu o kadar çok okumuştum ki zarfı buruş buruş olmuştu. Ve bir kez daha okudum.

Sevgili Kiara,

Benim adım Quentin Q ve İngiltere Cornwall'daki Saint Ives sahilinde bulunan bir evde yaşıyorum. Yıllardır yaşadığım bu ev çok eski ve çok büyüktür. Tavan arası wır zıvırla dolu. Bir ya da iki yıl önce tavan arasında üstünde 'Kiara' yazan bir kutu buldum.

Buralarda 'Kiara' adında tanıdığım kimse yok, bu yüzden kutuyu açtım. Elbette, içinde ne olduğunu da merak ediyordum. Kutunun kenarına bir de not iliştirilmişti. Üstünde, 'Kutuyu Bulan Kişi İçin' diye yazıyordu. Hemen açıp okudum. Kutunun içindekilerin Kiara'ya ait olduğu ve ona verilmesi gerektiği yazıyordu notta. Bir de telefon numarası vardı.

Notta yazan numarayı aradım. Telefonu Hugh Campbell adında bir bey açtı. Kendisini tanıyordum. Saint Ives'teki noterimizdi. Ona kutudan bahsettim. Bundan haberi vardı. Bana senin adresini verdi ve mutlaka sana ulaşmamı, buraya gelip kutuyu alman için seni davet etmemi söyledi.

Ancak talimatlara göre on üç yaşından önce bu kutu sana verilmeyecekti. Sana bu yüzden şimdi yazıyorum. Yanılmıyorsam artık on üç yaşındasın.

Kiara, seni bir haftalığına buraya davet etmek istiyorum. Sahildeki eski eve... Saint Ives'ta yapacak pek çok eğlenceli şey var. Elbette, buraya gelmeni istememin en önemli nedeni sana ait olan kutuyu vermek. Ayrıca yeğenim Paul'ü de davet edeceğim. Seninle aynı yaşta. Sıkılmaman için sana arkadaşlık eder.

*Hugh ile ben aynı zamanda ailenle de iletişime geçeceğiz. Seni kimin davet ettiğini ve güvende olma-
cağını bilmeleri çok önemli.*

Umarım yakında bizi ziyaret edersin.

Saint Ives'ta buluşmak dileğiyle!

En iyi dileklerle

Quentin Q.

Elimde değildi, bana bırakılan kutuyu merak ediyordum. Belki de içinden gerçek annemle babama ait daha net ve renkli fotoğraflar çıkardı. Quentin Q'ya bir e-posta göndermiştim ama cevabında kutudakilerden hiç bahsetmedi. Tek yazdığı, bana kutuyu vermek için sabırsızlandığıydı.

Yine pencereden baktım. Saint Ives istasyonuna varmak üzereydik. Az sonra tren gıcırdayıp inleyerek durdu. Bavulumu kaptığım gibi trenden atladım. Etrafıma bakındım. Ne tarafa yürüyeceğim hakkında bir fikrim yoktu.

Sonra bir adamın bana doğru koştuğunu gördüm. Genç sayılacak bir yaştaydı. Gr saçları karmakarışıktı ve göz lüğü de biraz yamulmuştu. stnde kot pantolon ve el örgüsü kalın bir hırka vardı.

“Sen Kiara’sın, değil mi?” diye bağırdı. Ve ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan yanıma gelip bana sarıldı.

“Görür görmez anladım, sen Kiara’sın! Geç kaldığım için özür dilerim. Tren gelmeden burada olmak istiyordum aslında. Hoş geldin. Ben Quentin, Quentin Q...”

Elini sıkmak istiyordum ama bana sarıldığı için bu biraz tuhaf kaçabilirdi. Bu arada Quentin Q bir eliyle sırt çantamı çekiştirirken diğerleriyle de yerdeki bavulumu alıyordu. Yani her iki eli de dolu olduğundan tokalaşmamız zaten mümkün değildi. İyi bari...

“Haydi, benimle gel. Robert arabada bekliyor.”

Quentin’in peşine takıldım. Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyordum. İstasyonun önünde büyük beyaz bir araba duruyordu. Motoru çalışır haldeydi. Quentin Q kapıyı açtı.

“İçeri girsene” Hemen arabanın arkasına do-laştı ve bavulumu bagaja yerleştirdi. Yavaşça geçip arka koltuğa oturdum. şoför dönerek bana dostça gülümsedi.

“Merhaba, ben Robert. şofrm. En azından, grevlerimden biri bu.”

“Ben de Kiara. Memnun oldum” dedim.

Kapı tekrar açıldı ve Quentin arka koltuğa, yanına oturdu.

“Artık gidebiliriz, Robert” dedi. “Ee, Kiara, yolculuğun iyi geçti mi bari?”

Başımı salladım ama ben daha sorusunu cevaplamadan Quentin yine konuşmaya başladı.

“Yorgunsundur sen. Exeter’den buraya epeyce yol var. Üstelik aktarma da yaptın. Evdeki yardımcı Susan, nefis bir öğle yemeği hazırlıyor. Senin için evin en iyi misafir yatak odasını seçip havalandırdı. Burada olduğun için hepimiz çok memnunuz.”

“Şey, ben de çok memnunum” dedim. Aslında memnuniyetten ziyade büyük bir merak içindeydim ama bunu o an için kendime sakladım.